

De ce s-a mâniat împăratul Irod așa de mult?

Provincia Iuda, în care s-a născut Isus, stătea sub un blestem dublu. Cu siguranță ocupația romană a fost o povară mare. În anul 63 înainte de Hristos generalul roman **Pompeius** a asaltat Ierusalimul și a revendicat întreaga regiune pentru Roma. Diverse puteri s-au certat în decursul timpului pentru Ierusalim, dar romanii au preluat acum clar controlul.

Cea de-a doua umbră a fost aruncată asupra țării de către **Irod**, împăratul iudeilor. Numele lui ne este bine cunoscut din istoria crăciunului. Cine era de fapt Irod – și ce rol a jucat el la nașterea lui Isus?

El era fiul lui Antipa, care a fost numit procurator al Iudeii, atunci când Roma a preluat stăpânirea asupra acestei regiuni. Când în anul 44 înainte de Hristos a fost omorât cezarul în Roma, acolo a izbucnit un război civil, din care a ieșit victorios Marcus Antonius. El a vrut ca fiul lui Antipa, Irod, un iudeu pe jumătate, să poarte grija ordinii și dreptului. Senatul roman l-a numit chiar »împăratul iudeilor«, în anul 37 înainte de Hristos, ca și cum acest titlu ar fi făcut impresie asupra poporului normal. Cu siguranță nu a fost așa. Chiar și cu romanii de partea lui, Irod a trebuit să lupte 33 de ani, ca să poată să-și păstreze postul.

Ca să menții un imperiu așa de mare este o cutezanță periculoasă. Deoarece romanii, pentru menținerea puterii lor, luptau atât acasă cât și în multe alte țări, Irod a trebuit să fie foarte atent la postul său în Orientul Apropiat. Împărăteasa egipteană Cleopatra a vrut să cucerească Iuda pentru poporul ei. Și grupe sirieni și grecești au arătat interese față de această țară. În afară de aceasta erau și iudeii înșiși, care urau pe Irod. Ei au văzut cum el a omorât pe marele preot și pe alți preoți. El a lăsat în mod obișnuit să fie omorât oricine părea să nu fie suficient de devotat față de el.

Și astfel iudeii s-au poticnit de Irod chiar și atunci când el a început o mutare de șah înțeleaptă; reconstruirea Templului distrus, ca să câștige favoarea iudeilor. Căci nu a clădit el în același timp și templul pentru tot felul de idoli păgâni?

Nu era el pur și simplu o unealtă a ocupanților romani, ai căror soldați crucificau pe țărani simpli numai cu scopul de intimidare a poporului? Nu a sprijinit el pe romani, ca să-și impună impozitele lor nerușinat de mari, și după aceea a luat suplimentar impozit pentru sine?

Irod nu avea nicio șansă să devină un domnitor iubit sau chiar un împărat al iudeilor recunoscut de popor. El nu va putea niciodată să stea liniștit pe tronul său, fără să nu se uite cu un ochi permanent fricos spre unghiurile întunecate ale palatului său. El știa, că la cele mai mici schimbări politice în Roma trebuia să socotească, că el va fi alungat, sau chiar omorât. Era suficientă numai o răscoală bine organizată a rebelilor iudei, și toate măsurile lui de siguranță nu-i vor mai ajuta la nimic.

Nu era bine să fii împărat – însă Irod cel mare a luptat pentru ceea ce avea. Nu ne surprinde absolut deloc, că împăratul a suferit atât de mirajul prigonirii cât și de o boală corporală nevindecabilă. Când a venit timpul nașterii lui Isus, zilele lui au fost numărate. El era un om bătrân plin de neîncredere și amărăciune. Când tâmplarul neînsemnat a venit în Betleem împreună cu soția sa gravidă, împăratul Irod rezida la numai 10 km depărtare în fortăreața sa luxoasă, *Herodium*. Ea se afla pe o movilă, de pe care se putea privi spre cetatea lui David.

Pe împăratul nefericit îl torturau în timpul acela presimțiri ale morții. El a făcut deja pregătiri pentru înmormântarea lui, a încercat fără succes să se sinucidă și toată noaptea a stat treaz, căci se temea, că ar putea veni cineva noaptea, ca să-i fure cununa.

Tocmai în aceste zile de decădere personală i-au relatat sfătuitoarii lui despre un eveniment interesant din oraș: vizitatori din răsărit au sperat să primească informații de la curtea imperială din Ierusalim. Ei voiau să știe, unde puteau să găsească pe Împăratul iudeilor. Împăratul, așa li s-a spus, nu este momentan în oraș, el se odihnește în locuințele lui private și nu vrea să fie deranjat.

„Nu, nu, vă rugăm să ne scuzați”, au spus probabil vizitatorii. „Noi căutăm pe Împăratul de curând născut al iudeilor, a cărui naștere ne-a fost făcută cunoscut printr-o stea.”

Irod a auzit probabil despre tulburarea din Ierusalim. Zvonurile se răspândeau, că o femeie a născut un Copil într-un staul și păstorii au venit să I se închine. Toate acestea ar fi putut fi privite ca vorbe goale, lipsite de sens, în timpul aglomerației mari de oameni din timpul recensământului roman. Citim însă, că »*tot Ierusalimul*« știa despre căutarea întreprinsă de bărbații înțelepți.

Și chiar și Irod a aflat. Dacă în viața lui viitoare a urmărit o țință, atunci a fost numai aceasta; îndepărtarea din drum a posibilului Moștenitor. El a făcut aceasta deja mulți ani la rând, și pe mâinile lui era sânge – sângele propriei soții, sângele mamei soacre, a cumnatului lui, a celor trei fii ai lui și sângele celor 46 de preoți, împreună cu sângele multor alte jertfe nenumărate. Într-un mediu de o sărăcie apăsătoare, el trăia în palatul său luxos, dar putem fi siguri, că el a fost un om nefericit. Inima lui rece și sufletul lui întunecat simțeau numai desconsiderare pentru viață și dezgust față de sine însuși. În momentul acela era puțin mai mult decât un reflex, să dispună o altă crimă – sau alte câteva sute.

În timpul acesta, la câțiva kilometri depărtare, Împăratul de curând născut a luat locul într-o iesle. Moștenirea Lui nu era moartea, ci viața, nu suferința, ci bucuria, nu o agățare de posesiunea Sa, ci o dăruire a ei. În loc să pricinuiască vărsare de sânge, El Își va vărsa în curând propriul sânge. Acest Împărat Își va da de bună voie viața, ca să elibereze pe poporul Său de vina lui. Și în timp ce tronul de ură al lui Irod se clătina, Isus a instaurat o împărăție de neclătinat, veșnică, a dragostei.

Irod a încercat să facă pe bărbații înțelepți, să-l ducă la Copil. Când aceasta nu i-a reușit, el a hotărât să omoare pe toți copiii de parte bărbătească până la vârsta de doi ani. În felul acesta voia să fie sigur, că nu i se va contesta tronul. Dar și acest plan nu i-a reușit. Irod nu a ținut cont de faptul, că Dumnezeu, care pune pe împărați și tot El îi doboară, chiar și în această situație are totul sub control și nu lasă ca planurile Lui să fie distruse.

Curând după aceea Irod a murit. Puteți să vizitați ruinele impresionante ale palatului Herodium și puteți vedea țărâna moștenirii sale.

În ceea ce privește pe bărbații înțelepți, ei s-au întors înapoi pe un alt drum.

Și ce este cu micul Împărat din iesle? El domnește și astăzi – în înțelepciune și bunătate și este iubit de milioane de oameni. Puteți să vedeți de asemenea și palatul Lui. Acest palat este constituit din pietre vii, și în fiecare zi crește spre desăvârșirea/terminarea sa, căci oamenii vin cu miile și zecile de mii, să intre în împărăția veșnică, de lumină și viață deplină, a lui Isus.

Întrebări la această temă

- Se spune deseori, că oamenii reacționează impulsiv, atunci când le este frică. Sunteți și dumneavoastră de aceeași părere? De ce, sau de ce nu?
- Numele Irod înseamnă „eroic”. Gândiți că el a fost un erou? De ce, sau de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Vă rog să comparați Ieremia 31,15 cu Matei 2,16-18. În ce constă asemănarea acestor două locuri?

De ce au adus înțelepții daruri?

Isus era aproape de doi ani. Familia Lui locuia încă în Betleem. În oraș s-a reîntors liniștea, și în felul acesta lui Iosif și Mariei le-a fost posibil să-și îmbunătățească puțin condițiile de viață și să se mute într-o casă mică.

În curând mica familie va trebui să meargă a doua oară în călătorie, căci un înger îi va înștiința cu privire la un pericol care va veni. Direct înainte de această vizită neașteptată a venit o altă vizită. A bătut la ușă, și acolo stăteau trimișii dintr-o țară îndepărtată. Iosif, care totdeauna era preocupat cu siguranța familiei, a fost foarte atent la acești vizitatori îmbrăcați ciudat. Dar ei au privit prietenoși și bine intenționați și inspirau respect deosebit. Spuneau, că de multe săptămâni

sunt în călătorie, nu s-au temut de oboseală și cheltuială, da, au acceptat multe riscuri, ca să vadă »Copilașul născut de curând«.

Păstorii au venit desigur în noaptea în care S-a născut Isus. Dar tocmai când Maria și Iosif se mirau, cât timp va rămâne Copilul lor minunat o taină pentru lume, apar acești oameni, ca să confirme, că Isus era *Hristosul, Mesia*. Faptul că ei nu erau Iudei, ci străini, arăta că Copilul era mai mult decât Mesia al *iudeilor*. Așa cum a spus îngerul Gabriel, El este Fiul lui Dumnezeu; de aceea trimiterea Lui era valabilă pentru toată lumea.

Ce caravană deosebită trebuie să fi venit împreună cu acești bărbați înțelepți, căci cu siguranță ei nu au străbătut singuri o distanță așa de mare. Bărbații înțelepți trebuie să fi oferit multe prilejuri de discuții în Betleem, așa cum a fost și în Ierusalim. Și așa a fost, căci scurt timp după aceea tânăra familie a trebuit să plece neobservată spre Egipt – și când au făcut aceasta, probabil că darurile bărbaților înțelepți au fost necesare pentru finanțarea acestei călătorii.

Și ce este cu aceste daruri? Noi nu cunoaștem numele bărbaților înțelepți și nu știm nici din câte persoane era compusă grupa lor, dar ni se spune ce au adus cu ei. Era imposibil Mariei și lui Iosif să uite darurile generoase, care au fost puse la picioarele copilului.

»Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis visteriile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă« (Matei 2,11).

Ținta căutării lor anevoioase era adorarea – adorarea unui Dumnezeu, care probabil nu era Dumnezeul lor. Copilul a venit pentru toți, și darurile arată atât spre dăruitor cât și spre primitor.

Să ne imaginăm primul vizitator, cum pășește în față și deschide o cutie mică, așa că se poate vedea conținutul emoționant: **aur!** La acest dar aproape că nu mai trebuie spus nimic. În toată lumea aurul a fost considerat metalul cel mai prețios și era etalonul după care se măsura bunăstarea și bogăția. De aceea aurul este considerat dar împărătesc, ceea ce simbolizează domnia regală. Numai pentru că ei au primit o revelație divină, au putut acești vizitatori dintr-o regiune păgână să cadă la picioarele unui Copil obișnuit dintr-un oraș mic și să-L recunoască ca Împărat. Originea lor socială și lungă lor călătorie arată dăruirea lor. Cadoul de aur este dovada unor inimi care sunt gata să jertfească.

Cutia cu aur a fost închisă și pusă lângă copil. Acum a pășit în față un alt vizitator, ca să deschidă o sticlură. Un parfum prețios a umplut mica încăpere: aroma de **tămâie**, al doilea dar. Este vorba de un ulei sfânt, bine cunoscut tuturor celor care locuiau în Orientul Apropiat. Când norul de tămâie s-a împrăștiat, a arătat prezența pură și minunată a lui Dumnezeu în mijlocul credincioșilor. Tămâia este simbolul pentru „a fi înțelept” și pentru curăție.

Numai preoții aveau voie să jertfească tămâie – și aveau voie s-o jertfească numai lui Dumnezeu. Dar în Isus toți credincioșii devin preoți. Prin El avem libertatea să pășim înaintea lui Dumnezeu. Nu mai este nevoie de nici un Templu. Dacă aurul ca dar este simbolul domniei Sale împărătești, tămâia este simbolul dumnezeirii Sale. Probabil că Iosif și Maria au tremurat cu respect profund înaintea acestor evenimente – mirosul Templului în propria lor casă modestă! Dar aceasta le-a ajutat să-și amintească, că prezența lui Isus acolo îi va face să se uimească și mai mult.

A venit apoi al treilea dar. Când a fost deschis, probabil că Maria, presimțind ce va veni, a fost cuprinsă de fiori. O parte din aroma tămâiei a fost acoperită de mirosul **smirnei**. Și de smirnă erau legate unele asociații. Smirna era un ulei folosit pentru îmbălsămarea morților. Era ultimul miros, care te lega de un om preaiubit. Era mirosul pierderii. Înțelepții l-au adus, deoarece era de asemenea un ulei de unger prețios, prețuit pretutindeni ca dar. David a fost uns de Samuel cu smirnă. Dar mirosea puțin mai amar, și pentru iudeul obișnuit acesta era mirosul morții.

Va veni ziua, când se va da lui Isus iarăși acest dar, dar în această împrejurare viitoare El va refuza acest dar. »Și au dus pe Isus la locul numit Golgota, care, tălmăcit, însemnează „Locul căpățânii”. I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat« (Marcu 15,22-24). Și ei L-au răstignit.

După ce au fost date darurile Copilului, citim, că din motive de siguranță, înțelepții s-au întors înapoi pe un alt drum. Și Copilul se va întoarce de asemenea pe un alt drum. Dar El va alege

drumul cel mai îngrozitor din toate drumurile. El Însuși S-a făcut dar pentru noi toți și apoi S-a întors înapoi la Tatăl Său. Acest dar a fost mult mai prețios decât aurul sau oricare alt dar. Ca Împărat al nostru, ca Salvatorul nostru și Mielul de jertfă El ne-a dat tot ce avea.

Întrebări la această temă

- Care din aceste daruri ale oamenilor înțelepți l-ați fi primit cu mai multă plăcere? De ce?
- Dacă ați avea posibilitatea să dați lui Isus astăzi un dar material, ce l-ați da? De ce?
- Pentru meditarea în continuare: Cele două Evanghelii, care relatează despre nașterea lui Isus – Matei și Luca – relatează și despre alte evenimente foarte asemănătoare, chiar dacă cu un alt accent, decât în cazul nașterii lui Isus. Citiți Matei 7,11 și Luca 11,13. Prin ce se aseamănă? În ce constă diferența?

De ce nu S-a născut Isus, așa cum se naște un împărat?

După ce au văzut steaua pe cer, bărbații înțelepți au călătorit la Ierusalim. Ca oameni care gândesc logic, ei au știut, că acesta va fi locul cel mai probabil, unde se va putea găsi Împăratul iudeilor.

În fond, în timpurile glorioase ale lui Israel Ierusalimul era capitala. În Ierusalim era reședința guvernamentală și Templul. Orașul domina pe o regiune muntoasă și prin așezarea lui pe înălțime scotea în evidență poziția lui.

În timpurile de început ale lui Israel ca națiune, după ce au populat țara care le-a fost făgăduită, israeliții au privit direct spre Dumnezeu ca Stăpânitor al lor. Ei au urmat pe conducătorii stabiliți de El, care atunci au fost numiți „judecători”. Ultimul și cel mai mare conducător a fost **Samuel**, care a trebuit să audă cerința permanentă a poporului: »*Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile!*« (1 Samuel 8,5). Domnul a dat poporului, împotriva voinței Lui, ceea ce acesta și-a dorit: un împărat omenesc.

Israeliții au încununat imediat pe **Saul**, războinicul cel mai mare și mai impresionant dintre ei. Experimentul unui împărat omenesc a eșuat, deoarece Saul nu a îndeplinit cerințele spirituale ale unui conducător pentru o națiune întreagă. L-au urmat **David** și **Solomon** – și sub domnia lor Israel a devenit o putere mare. Solomon a fost cel care a mărit teritoriul lui Israel și a construit primul Templu.

Dar în cele din urmă a permis închinarea la dumnezei falși, și împărăția a început să se distrugă începând din interior. Națiunea s-a rupt în două și a devenit o pradă ușoară pentru vecinii ei cotropitori; Asiria și Babilonul.

Dar toate acestea erau acum trecute. Singurul „împărat” era Irod, care se asemena mai mult cu o marionetă romană decât cu o maiestate glorioasă. Împărăția Israelului a suferit o decădere permanentă, începând din zilele lui David și Solomon. Dacă nu s-ar acorda toată încrederea profeților, s-ar putea ușor crede, că timpul marilor împărați ai iudeilor a trecut pentru totdeauna.

Însă o stea a vestit apoi un Împărat născut de curând. Venirea Lui a fost aflată de la vizitatori ciudați din Răsărit. Steaua a călăuzit pe bărbații înțelepți de la Ierusalim la Betleem. Nu era acesta locul în care s-a născut și împăratul David? Oricum ar fi: nașterea lui Isus nu arăta nicidecum ca nașterea unui împărat. David s-a născut cel puțin într-o casă, și tatăl lui, Isai, era posesorul bogat al unei turme de oi. Pe lângă aceasta a mai fost și Samuel, care a uns cu untdelemn pe tânărul păstor – simbol al bune plăceri a Domnului și instaurarea lui prin El.

În contrast cu aceasta, avem aici de a face cu o pereche obișnuită și cu un Copil. Chiar și Maria și Iosif trebuie să se fi întrebat cu toată seriozitatea, cum este posibil, ca un Copil din condiții așa de modeste să se ridice la o putere așa de mare. Fastul nașterii Lui ar fi trebuit să atragă atenția lumii întregi.

Însă Dumnezeu acționează deseori cu totul altfel decât ne-am fi așteptat noi. Din mai multe motive Isus nu a venit în felul unui împărat. **Motivul cel mai important** este acela, că El a venit să inverseze lumea și valorile ei. Experiența lumii noastre afirmă, că împărații domnesc în turnuri de fildeș peste supușii lor. O ierarhie severă între cei puternici și cei neînsemnați coordonează relațiile de stăpânire. Isus a venit, ca să proclame o domnie revoluționară: »*Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru*« (Marcu 10,42-43). Și exact așa Și-a clădit El împărăția: nu cu putere, ci cu dragoste și smerenie. »*Ferice de cei blânzi*«, a învățat El pe urmașii Lui, »*căci ei vor moșteni pământul!*« (Matei 5,5).

Putea Isus să vestească un astfel de mesaj de la fereastra unui palat impresionant? Desigur, nu. Isus era un Împărat *incognito* – Cel mai mare Stăpânitor al tuturor timpurilor a venit în înfățișarea unui Învățător sărac. Sunt puțini împărații obișnuiți care îmbrățișează pe leproși sau se ocupă cu cei disprețuiți.

În al doilea rând, Isus a venit, ca să arate, că cea mai mare putere se găsește nu în afara inimii, ci în interiorul ei. El a spus: »*Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici, sau: uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru*« (Luca 17,20-21). Dacă puterea este numai pentru aceia care stau pe tron, ce speranță mai rămâne pentru cei săraci și neînsemnați? Isus arată, că binecuvântarea este pentru toți cei care iubesc dezinteresat.

În al treilea rând, Isus a renunțat la tot confortul unui împărat, căci altfel El nu ar fi fost niciodată în stare, să plătească prețul pentru păcatele noastre. El, Cel care nu a revendicat niciun privilegiu împărătesc, S-a putut supune dezinteresat morții și a putut să Se dea pe deplin pentru noi la moarte.

Pilat, procuratorul roman, a înțeles ceva din însemnătatea acestei probleme, atunci când a interogă pe Isus. El L-a întrebat pe Isus, dacă El este un împărat. Răspunsul, pe care l-a primit, a fost: »*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici*« (Ioan 18,36). În timpul procesului împotriva lui Isus, romanii L-au numit »*Împăratul iudeilor*«, spre indignarea acelor care voiau moartea Lui, și acest titlu a fost scris pe o tăbliță, pe care au prins-o în cuie deasupra capului Lui, când El Își dădea viața pe cruce.

Păzitorii romani râdeau la gândul, că un „împărat” a fost condamnat la cea mai nedemnă și cea mai rea formă de execuție. Dar tocmai acesta era punctul: Împăratul cel mai mare a devenit rob – Suveranul a devenit jertfă. Însă »*îndurarea Ta mă face mare*« (Psalmul 18,35). Numai așa a putut El să ne deschidă cerul.

S-ar putea ca nașterea acestui Împărat să nu fi avut loc potrivit cu etaloanele omenești care se cuvin pentru un împărat. Dar când Domnul nostru Se va arăta în veacul viitor în toată slava Sa, atunci orice domnitor pământesc trebuie să se plece înaintea maiestății Sale. Atunci nu va mai fi printre cei muritori niciunul, care să fie cel mai mare sau cel mai neînsemnat – și nici un înrobitor și niciun dezmoștenit. Atunci singurul, veșnicul Prinț al păcii va domni în mijlocul copiilor Săi iubiți, care Îl vor adora.

Întrebări la această temă

- Ați planificat vreodată un eveniment deosebit pentru cineva? Cum procedați, de ce țineți seama?
- După cunoștințele dumneavoastră, când s-a născut ultimul prinț sau ultima prințesă? Cum ați aflat de aceasta?
- Pentru meditația în continuare: Citiți 1 Samuel 24,16-20; 2 Samuel 2,1 și 2 Samuel 5,1-3, ca să aflați ceva despre felul în care a devenit David împărat. Ce lecție putem învăța din viața lui David?